

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **M. H.**
zastoupená Mgr. Karlem Hunešem, advokátem
se sídlem Klicperova 1266/1, 500 03 Hradec Králové

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

za účasti: **F. H.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2023 č. j. X (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým tato zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Trutnov (dále jen „OSSZ“) ze dne 17. 5. 2023, č. j. X (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“).

2. Správní orgán I. stupně rozhodl podle § 6 odst. 4 písm. a) bodu 14. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) ve sporu žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení (F. H., dále také jen „pan H.“) pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované děti tak, že o děti R. H. a R. H., pečoval v době od jejich narození do zletilosti v největším rozsahu F.H. (jejich otec).

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně vymezila tři okruhy žalobních námitek. V prvním z nich namítá procesní vady správního řízení, které spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně jí neumožnil předložit vyjádření k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, čímž bylo zasaženo do jejích práv. Žalobkyně je přesvědčena, že i přes speciální úpravu zakotvenou v § 85 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. oproti obecné právní úpravě zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu, není možné, aby postupem správního orgánu nebyly dodrženy základní zásady činnosti správních orgánů zakotvené v § 2 – 8 správního řádu. Upozornila rovněž na to, že uvedené řízení se svým charakterem (především kontradiktorností účastníků) přibližuje spornému řízení, v němž je třeba více dbát dodržení zásady rovnosti účastníků. V důsledku procesní vady řízení spočívající v nedodržení zásady rovnosti účastníků zakotvené v § 7 správního řádu došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Tuto zásadní vadu řízení neodstranila ani žalovaná, když přijala čistě formální argumentaci spočívající v užití speciální právní úpravy obsažené v § 85 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. bez ohledu na specifčnost daného řízení a zjevnou procesní nerovnost žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení.
4. V druhém okruhu námitek žalobkyně namítá nesprávný výklad právní normy. Nesouhlasí s tím, že správní orgány aplikovaly výklad ustanovení § 34a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“) ohledně výchovného a určení toho, která osoba o dítě pečovala v největším rozsahu pouze formalisticky za pomoci gramatického výkladu. Správní orgán I. stupně ani žalovaná dle názoru žalobkyně neuvedly žádnou argumentaci stran intenzity péče v průběhu času. Dle žalobkyně je zásadní, nejen po jak dlouhou dobu osoba ve smyslu § 34a odst. 3 zdp o děti pečovala, ale také s jakou intenzitou, tedy kolik svého každodenního času těmto dětem věnovala, např. na úkor svých vlastních zájmů, koníčků, celkově využitého času, případně zaměstnání. Žalobkyně namítla (obdobně jako ve svém odvolání), že pan H. studoval střední tzv. večerní školu (s rokem ukončení v roce 1969), hrál v kapele, na plesích a zábavách, věnoval se amatérskému létání. Z toho lze dle žalobkyně dovodit, že ve volném čase již mu nezbylo mnoho času pro výchovu a péči dětí jako žalobkyni, která žádné koníčky neprovozovala a ve volném čase se primárně věnovala péči o děti a domácnost. Oba správní orgány pak dospěly k závěru, že intenzita péče o děti je dána především délkou doby, po kterou o děti taková osoba pečovala. Žalobkyně je však přesvědčena, byť byla na počet let její péče formálně kratší než péče pana H., věnovala těmto dětem na rozdíl od něho téměř veškerý svůj volný čas. Má za to, že co do počtu reálných hodin strávených péčí o děti je míra její péče větší. Výklad uvedené právní normy aplikované na daný případ byl dle jejího názoru správními orgány proveden nesprávně, neboť je přesvědčena, že po dobu více jak deseti let zajišťovala péči o děti v největším rozsahu ona.

5. Třetí okruh žalobních námitek se týká nesprávného hodnocení důkazů. Uvedla, že správnímu orgánu I. stupně předložila čestná prohlášení a další listinné důkazy, ze kterých vyplývají jí tvrzené skutečnosti, že pan H. trávil značnou část svého volného času realizací svých koníčků a doplňování vzdělání. Odkázala na čestná prohlášení P S, S Čy a Ing. M. F. (jejich kopie přiložila k žalobě) a namítla, že žalovaná se s těmito důkazy nijak nevypořádala, opomenula je do svých úvah zahrnout, neprovedla vlastní hodnocení.
6. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zopakovala předmět řízení a na věc dopadající právní úpravu, setrvala na správnosti napadeného rozhodnutí.
8. Zopakovala, stejně jako v napadeném rozhodnutí, že na předmětnou věc dopadá ustanovení § 85a zákona č. 582/1991 Sb., dle kterého se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků řízení. Nadto žalobkyně o uvedeném správním řízení věděla, neboť správní orgán prvního stupně ji opakovaně vyzval a požádal, aby se k rozsahu péče o děti R. a R. vyjádřila, což také učinila.
9. K rozsahu péče o děti R. a R. žalovaná zdůraznila, že výchova se pro tento účel posuzuje od narození dítěte až do nabytí zletilosti jako jeden celek. Žalobkyně v rámci řízení nepředložila žádný relevantní důkaz, že by její péče u dítěte R. za období 9 let a dítěte R. za období 12 let byla natolik převyšující než péče pana H., který o ně měl možnost pečovat 18 let. Žalovaná poukázala na vlastní vyjádření žalobkyně v rámci správního řízení, v němž uvedla, že o děti začala pečovat v roce 1968, tj. v období, kdy dítěti R. bylo 9 let a dítěti R. bylo 6 let, oproti péči pana H., který o děti pečoval od jejich narození do zletilosti. Žalovaná uvedla, že současně zohlednila i úměru vynaložené péče v tom směru, že úměrně klesá se zvyšujícím se věkem dětí. Je tak třeba přihlídnout ke skutečnosti, že pan H. byl na výchovu a péči svých dětí od úmrtí manželky (v roce 1967) více jak jeden rok zcela sám.
10. Žalovaná uvedla, že naplnění smyslu výchovného je především ve zmírnění statistického rozdílu mezi průměrným starobním důchodem osob pečujících o děti oproti obecnému průměrnému starobnímu důchodu, kdy nejvýznamnější dopad na pracovní kariéru, a tedy výši důchodu, má přitom výchova dítěte zejména v jeho předškolním věku a v prvních letech povinné školní docházky. V případě žalobkyně ani pana H. k takovým negativním dopadům, které by měly vliv na výši jejich důchodu z důvodu péče o děti R. a R. u nedošlo, proto žalovaná mohla v danou situaci posoudit jediné objektivní kritérium, a to délku možné poskytované péče dětem, a ta je v případě pana H. delší.
11. Žalovaná nesouhlasí ani s žalobní námitkou nesprávného hodnocení důkazů. Odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž uvedla: „důkazy předložené odvolatelkou nepřesvědčily odvolací orgán o tom, že by se pan H. o své děti v době od smrti své první manželky, resp. od sňatku s odvolatelkou, do jejich zletilosti nestaral.“ Rovněž odůvodnila, že důkazy zabývající se účinkováním pana H. v orchestru R. M. do řízení nepřinesly žádné nové skutečnosti.
12. Závěrem navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání, z něhož se pověřená zástupkyně žalované písemně omluvila.
14. V přezkumném řízení soud z předloženého správního spisu ověřil skutkový stav věci tak, jak je popsán v prvostupňovém rozhodnutí i napadeném rozhodnutí, pro přehlednost věci jej rekapituluje.
15. Osoba zúčastněná na řízení (pan H.) podal dne 6. 1. 2023 na OSSZ Trutnov žádost obsahující jeho čestné prohlášení, že v období od roku 1967 do roku 1980 pečoval v největším rozsahu o dítě R. H. a v období od roku 1967 do roku 1986 o dítě R. H.. Dále uvedl, že o obě tyto děti pečovala v menším rozsahu od roku 1968 do roku zletilosti obou dětí žalobkyně, jejich nevlastní matka.
16. Biologická matka obou těchto dětí zemřela dne 7. 2. 1967. Pan . a žalobkyně uzavřeli manželství dne 27. 6. 1968.
17. Žalobkyni byla zvýšena procentní výměra jejího starobního důchodu za vychované děti (1 vlastní dítě) a děti R. a R.. O zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované děti R. a R., jak je uvedeno v bodě 15. tohoto rozsudku, požádal i pan H..
18. OSSZ Trutnov proto vyzvala žalobkyni k vyjádření a provedla vlastní šetření v této věci (z evidence ČSSZ a evidence obyvatel).
19. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 24. 2. 2023 uvedla, že nesouhlasí s prohlášením pana H.. Namítla, že po vstupu do manželství s ním v roce 1968 osobně pečovala o obě nevlastní děti R. a R. v největším rozsahu ona, současně pečovala i o své vlastní dítě, kterému v té době byly necelé 2 roky. Uvedla, že pan H. se ve svém volném čase věnoval hlavně koníčkům, zatímco ona doma pečovala o všechny tři děti. Dnem 24. 2. 2023 tak bylo zahájeno správní řízení o to, která osoba pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte osobně pečovala o děti R. a R. u v největším rozsahu.
20. OSSZ Trutnov vzhledem k rozdílným vyjádřením účastníků správního řízení provedla došetřování k rozsahu péče o výše uvedené děti a vyzvala žalobkyni a pana H. k doplnění rozhodných skutečností.
21. Pan H. v reakci na uvedenou výzvu uvedl, že se po smrti biologické matky obou dětí staral o domácnost a obě děti až do sňatku s žalobkyní sám s dopomocí svých rodičů. Po sňatku i nadále zajišťoval každodenní péči, žalobkyně se věnovala především výchově své dvouleté dcery P.. Dále uvedl, že z důvodu doprovodu dětí do školských zařízení měl upravenou pracovní dobu, po dobu 7 let přestal hrát v dechovce.
22. Žalobkyně v odpovědi na uvedenou výzvu uvedla, že v případě nemoci dětí zůstávala na ošetřování ona, po skončení zaměstnání v 14:30 hodin a o víkendech trávila čas s dětmi a rodinou. Na jiné aktivity na rozdíl od pana H. (věnoval se amatérskému létání, po večerech hrál na tanečních zábavách s kapelou) neměla čas. Dále uvedla, že asi půl roku před vstupem do manželství s panem H. začali společně bydlet a hospodařit jako jedna rodina. Svou dceru od jejího 1 roku dávala do jeslí, protože sama chodila do zaměstnání. Žádné listinné důkazy vzhledem k tak dlouhé době nemá.

23. 17. 5. 2023 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který dospěl k závěru, že ač o děti R. a R. pečovali oba účastníci řízení, v největším rozsahu - po delší dobu o ně pečoval pan H., a to od 7. 2. 1967 (úmrtí biologické matky) do zletilosti v případě R., tj. více jak 10 let a v případě R. více jak 13 let, zatímco prokázaná délka péče žalobkyně byla kratší, v případě R. v délce 9 let a v případě R. v délce 12 let. Nelze přitom opomenout podíl na péči pana H. od narození obou dětí.
24. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním. Odvolací námitky jsou shodné s námitkami žalobními. Žalobkyně dále namítla, že s panem H. měla společnou domácnost ještě před uzavřením manželství (již od počátku roku 1968) a zajišťovala tedy výchovu dětí včetně své dcery v největším rozsahu ona. Namítla, že pan H. měl standardní pracovní dobu. Sporovala jeho tvrzení o tom, že přestal hrát v dechovce (po dobu 7 let), naopak hrál s taneční kapelou po večerních zábavách a dalších akcích až do doby jejich rozvodu (někdy šlo až o 200 vystoupení za kalendářní rok), věnoval se amatérskému létání, studoval večerní školu na Střední průmyslové škole ve Dvoře Králové nad Labem (maturita v roce 1969). Doložila čestná prohlášení P. S.é (své dcery) k rozsahu péče své matky a pana H. – trávení jeho volného času, S. Č. (vedl, že v letech 1967 až 1980 s panem H. hráli v kapele, na zábavách a pod), a Ing. M. F. (učitelky večerní školy, potvrzující studium pana H.).
25. Ve vyžádaném vyjádření k podanému odvolání pan H. uvedl, že o děti R. a R. se od jejich narození staral společně s jejich biologickou matkou. Po jejím úmrtí byl na výchovu sám. V roce 1968 se podruhé oženil s žalobkyní, která měla v péči dceru ve věku 14 měsíců. Pracovní dobu si upravil těsně po smrti své první manželky. Ohradil se k čestným prohlášením P. S. (nepovažuje je za objektivní z důvodu jejího věku v době, která je hodnocena) a pana Č. y ohledně hraní v různých hudebních uskupeních. Díky doplnění vzdělání mohl lépe finančně zabezpečit tři děti a manželku.
26. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdila.
27. Při jednání soud shrnul podstatné okolnosti projednávané věci a konstatoval, že důkazy předložené žalobkyní k žalobě jsou již obsaženy ve správním spise. Zástupce žalobkyně v celém rozsahu odkázal na žalobu a v ní uvedený žalobní petit, nenavrl žádné důkazy.
28. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
29. Předmětem sporu mezi účastníky, resp. mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení (panem H.) je určení toho, kdo z nich se podílel na péči o děti R. H. a R. H. v největším rozsahu ve smyslu ustanovení § 34a odst. 3 zdp, a má tak nárok na zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované děti.
30. Podle § 34a odst. 1 zdp se výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 4 nebo podle § 31, na žádost zvyšuje ode dne, od něhož se tento důchod přiznává, za každé dítě, které pojištěnec vychoval.
31. Podle § 34a odst. 2 zdp zvýšení za 1 vychované dítě činí od 1. ledna 2023 částku 500 Kč měsíčně.
32. Podle § 34a odst. 3 zdp se dítě pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu považuje za vychované, jsou-li splněny podmínky výchovy dítěte podle § 32 odst. 4; tyto podmínky platí i v případě, že o dítě osobně pečuje nebo pečoval muž. Výchovu téhož

dítěte nelze pro účely zvýšení za vychované dítě současně započítat více osobám; vychovávalo-li dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu.

33. Podle § 32 odst. 4 zdp je podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti aspoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat. Pokud dítě zemřelo po dosažení 5 let věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečovala o dítě od jeho narození do jeho úmrtí; ustanovení vět první a druhé tím nejsou dotčena.
34. Podle § 6 odst. 4 písm. a) bod 14. zákona č. 582/1991 Sb. platí, že územní správa sociálního zabezpečení rozhoduje ve sporu o to, která osoba pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte osobně pečovala o dítě v největším rozsahu; tento spor vzniká, má-li být na základě žádosti pojištěnce zvýšena procentní výměra starobního důchodu za vychované dítě, k jehož výchově již bylo nebo má být přihlédnuto při zvýšení procentní výměry starobního důchodu u jiného pojištěnce, který trvá na tom, že o dítě pečoval v největším rozsahu.
35. Podle § 53 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. platí, že územní správa sociálního zabezpečení je v případě sporu o to, která osoba pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte osobně pečovala o dítě v největším rozsahu, oprávněna vyzvat osobu, které byla nebo má být zvýšena procentní výměra starobního důchodu za vychované dítě, aby poskytla potřebnou součinnost ke zjištění osoby osobně pečující o dítě v největším rozsahu, zejména aby poskytla potřebná vysvětlení, doložila rozhodné skutečnosti nebo sdělila, že souhlasí s tím, že o dítě osobně pečovala v největším rozsahu jiná osoba; tato osoba je povinna výzvě vyhovět ve stanovené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne obdržení výzvy.
36. V případě popsaného sporu se jedná o speciální řízení upravené citovaným zákonem, obecná úprava správního řádu, na kterou poukazovala žalobkyně, se v tomto případě nepoužije. To platí i pro žalobní námitku ohledně vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, neboť podle § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. se v řízení ve věcech důchodového pojištění nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Správní orgány postupovaly v souladu s těmito ustanoveními a procesního pochybení se v nyní projednávaném případě nedopustily.
37. Vzhledem k výše popsanému skutkovému stavu věci a uvedené právní úpravě bylo úkolem správních orgánů v souzené věci vyložit neurčitý právní pojem péče o dítě „v největším rozsahu“ a provést hodnocení, které osobě, zda žalobkyni či panu H. náleží zvýšení procentní výměry důchodu za vychované děti R. a R..
38. Krajský soud dospěl k závěru, že této povinnosti správní orgány obou stupňů dostály. Se všemi tvrzenými skutečnostmi (a důkazy) se žalovaná vypořádala srozumitelně, v uspokojivém rozsahu i věcně správně. Žalovaná se vyjádřila ke všem odvolacím námitkám (které jsou shodné s žalobními), posoudila jednotlivá tvrzení žalobkyně i pana H., jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti, zabývala se předloženými důkazy a

utvořila si ucelený názor na to, která osoba se naplnění uvedeného pojmu přiblížila více. Oba správní orgány, pan H. ani zdejší soud nijak nepopírají a nezpochybňují péči o obě děti ze strany žalobkyně. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že „ani jednomu účastníku nelze upřít zásluhy o výchovu dětí, je nesporné, že o děti pečovali oba účastníci řízení“. Žalovaná hodnotila i profesní kariéru obou účastníků, neboť z důvodové zprávy k novele zákona o důchodovém pojištění (zákon č. 323/2021 Sb.) je zřejmé, že smyslem a cílem právní úpravy „výchovního“ je kompenzovat pokles příjmu z důvodu péče o děti, a tím i výši starobního důchodu osobě, která o ně pečovala. Při uvedeném hodnocení žalovaná dospěla k závěru, že oba účastníci správního řízení docházeli do zaměstnání (neměli upravenou – sniženou pracovní dobu), netvrdili ani nedoložili žádné kariérní výkyvy s dopadem na jejich ekonomickou situaci z důvodu péče o děti. Při uvedeném hledání rozumné míry žalovaná vycházela z celkové doby zajišťované péče, coby rozhodujícího kritéria pro určení osoby pečující v největším rozsahu, vzala v úvahu i skutečnost, že větší rozsah péče je třeba vynaložit v případě malých dětí, oproti dětem starším. Zohlednila tak zejména skutečnost, že pan H. pečoval o obě děti od jejich narození nejdříve spolu se svou první manželkou a dále po jejím úmrtí (7. 2. 1967) až do doby zletilosti každého z dětí spolu se žalobkyní. V době, kdy žalobkyně začala o děti R. a R. pečovat (v roce 1968), jim bylo 9 a 6 let, jednalo se o děti školního a předškolního věku. Krajský soud s uvedeným hodnocením souhlasí a má za to, že zahrnuje i hodnocení intenzity péče, která úměrně klesá se zvyšujícím se věkem dětí, jak žalovaná rovněž odůvodnila. Na ze strany žalované uznanou délku péče pak nemá vliv tvrzení žalobkyně, že by jí měla být započítána délka péče o obě děti již od počátku roku 1968, kdy spolu s panem H. a dětmi začali žít jako rodina, neboť panu H. svědčí doba péče od narození obou dětí, tedy co do celkového rozsahu doba nepochybně delší.

39. Na okraj soud uvádí, že institut „výchovního“ je institutem zcela novým, který byl do zákona o důchodovém pojištění zaveden s účinností od 1. 1. 2023 a judikatura k němu zatím neexistuje, resp. bude zřejmá až po nějaké době rozhodovací praxe správních orgánů a soudů.
40. Krajský soud se s výše učiněnými závěry žalované ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
41. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

42. Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, toto právo nenáleží dle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení. Proto bylo rozhodnuto způsobem uvedeným ve výroku II. tohoto rozsudku.

43. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení (výrok III.) soud rozhodl dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ani sama žádné náklady řízení nežádala a soud jí neuložil žádné povinnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. února 2024

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně